

A királylány és a csikó

Egy király ment hazafelé. Szomjas volt, inni akart a forrásból, de orron fogta valami, és csak úgy eresztette el, hogy előbb megígérte, hogy nekiadja, amit nem tud otthon. Mikor hazaért, látta, hogy gyermeke született. Elkezdett szomorkodni.

Évek múlva jött a csikó, nyerítésére minden zár megnyílt. Kétszer más lányt adtak a csikónak, de hasztalanul. Harmadszor azután a lányukat vitte egy szép rétre. A királylánytól is kérdezte a csikó, mit csinálna ő ebből a szép rétből.

– Királyi kertet – mond a lány, miről megismerte, levitte a föld alá, forráson keresztül átkozott palotába jöttek.

A csikó itt egy tükört adott neki, melyben megláthatja, mi történik az egész világon. Amint éjszaka fekszik a lány, észreveszi, hogy valaki melléje fekszik; de mozdulni nem mer, mert egy hang azt kiáltja:

– Hercegasszony, meg ne mozdulj, kard van közöttünk!

Így volt ez egy darabig; de a harmadik éjen már nem tarthatta meg, a tükörbe tekintett, erre látja, hogy a csikócska fekszik mellette. Ez megrettenve jelenti, hogy most addig el lesz átkozva, míg a réten körmeivel ki nem kapar egy aranylakatot és tizenkét kulcsot. Véres kézzel rátalál végre, kinyitja, s lejön egy rétre, hol egy boszorkány három lova legel. Ő elveszi az egyiknek a kalapját, és csókolja. Mire háromszor megcsókolta (a lovat), királyfi válik mind a háromból s kéri, hogy válasszon közülök; ő a kalap nélkül valót választja, ezáltal meg van szabadítva az átoktól.

A gyásszal bevont, atyja városába mennek zene s öröm közt.